

Menirea

Samoila

Privește-mă atent!
Sunt om normal
În sensul
Cel mai larg,
Citesc, alerg, muncesc
Să ies la mal,
Fără să umblu
Cu mila pe catarg.
Când vreau,
Arunc privirea-ntrebător,
Nu intru-n starea
Panicată
Și pot să sugerez
Că toate mor
Născându-se, din nou,
Vreodată.
La naștere,
Un țipăt
Anunță triumfal
Ivirea,
Să știe lumea
C-a mai venit un viu
Care,
După o vreme,
Va întări
Menirea
Necunoscutului ilustru
Plin de dileme.